

LBRIS

We know
books

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHEORGHIU, SORIN

Surorile-Djinn și lampa lui Azazil : roman / Sorin Gheorghiu. -

București : Cișmigiu Books, 2026

ISBN 978-606-28-2180-7

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2026

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

SORIN GHEORGHIU

SURORILE-DJINN ȘI LAMPĂ LUI AZAZIL

roman

The logo for Cișmigiu Books features a stylized lamp icon above the text "CÎȘMIȚIU" in a serif font, with "books" in a smaller, lowercase sans-serif font below it.

Cuprins

Capitolul întâi	
Mesajul de pe fundul mării.....	5
Capitolul al doilea	
Djinnul cât trăiește învață	16
Capitolul al treilea	
Sub flamura cu cap de mort.....	32
Capitolul al patrulea	
Un slujitor nemulțumit.....	45
Capitolul al cincilea	
Insula Blestemată.....	62
Capitolul al șaselea	
Qaful de smarald.....	72
Capitolul al șaptelea	
O temniță într-un borcan.....	94
Capitolul al optulea	
Palatul Invizibil.....	111
Capitolul al nouălea	
O damigeană cu folos	129
Capitolul al zecelea	
Fazanul de Argint și Luna Plină.....	144

Capitolul al unsprezecelea	
Două baghete înrudite.....	163
Capitolul al doisprezecelea	
Nu te juca cu focul în Muspelheim.....	180
Capitolul al treisprezecelea	
Djinnii-beduin și roboțelul din deșert	201
Capitolul al paisprezecelea	
Izvorul lui Mimir	216
Capitolul al cincisprezecelea	
Bătălia de pe Aleea Tornadelor	236
Capitolul al șaisprezecelea	
Dau un regat pentru un catalog	255
Capitolul al șaptesprezecelea	
O corabie bântuită	274
Capitolul al optsprezecelea	
Navigând cu școala	288
Capitolul al nouăsprezecelea	
În burta lui Dandan.....	307
Capitolul al douăzeci	
Lampa lui Azazil	326
Capitolul al douăzeci și unulea	
La plantat de panseluțe	341
Capitolul al douăzeci și doilea	
O încheiere potrivită	347

Capitolul întâi

Mesajul de pe fundul mării

Trebuie s-o fac, e musai, nu am încotro. Deși sunt un autor în vârstă, cu părul grizonat și riduri pe frunte, care a abordat până acum numai subiecte siropoase de dragoste, va trebui să mă reprofilez, să scriu despre altceva. Lumea va crede că am înnebunit, fiindcă am trecut la povești fantastice pentru copii așa, tam-nesam, cum spune o vorbă din popor. Și totuși, după ce vă voi explica de-a fir a păr ce s-a întâmplat cu mine, veți înțelege că nu am luat-o razna.

Să încep cu o întrebare: credeți în existența djinnilor? Știți voi la ce mă refer, acele personaje din mitologia arabă ce au fost create din foc cu mult înaintea oamenilor. O vreme mi-am imaginat că nu sunt reali, ci doar niște personaje de poveste orientală și nimic mai mult, niște născociri ale Șeherezadei care dorea ca regele Șahriar să-i cruțe viața. Până de curând nu am avut habar că există o lume minunată a acestor creaturi supranaturale cu puteri magice, nu-mi închipuiam că ele ar fi ființe reale pe care poți să le atingi și cu care să dialoghezi.

Totul a început cu vacanța mea, planificată din timp, la o stațiune de lux din Egipt. Am plecat acolo cu

speranța unui concediu reușit și în parte, mi s-a îndeplinit dorința. Numai că planurile mele au fost date peste cap de un eveniment neobișnuit. Am trăit bine doar câteva zile și asta pentru că nu am ieșit din frumosul resort care m-a făcut să mă simt ca în „O mie și una de nopți”. Imaginați-vă numai camera în care stăteam, cu o gamă de culori foarte bogată, de la roșu intens, galben strălucitor, albastru ca cerul și până la un portocaliu așa de puternic care îți lua ochii, nu altceva. Patul matrimonial era imens, fiind acoperit cu perne nenumărate, de îmi imaginam că sunt un șeic, atunci când mă odihneam pe ele. „Suffahul” sau canapeaua, cum îi spunem noi, avea tăbliile împodobite cu figuri geometrice, frumos sculptate și arabescuri de frunziș întretesut. Cuferele pe care le foloseam pentru a ne ține lucrurile personale aveau superbe încrustații din lemn de trandafir, de lămâi sau de piersic. Doar deschideam gura să cer ceva de mâncare la telefonul din încăpere, că se și înfățișa un angajat, îmbrăcat în haine arăbești, și ne aducea pe o tavă de argint tot ceea ce ne poftea inimioara.

Ar fi fost de preferat ca lucrurile să se oprească la odihna după-amiezilor, la statul pe plaja cu nisip fin, la înotul în marea calmă precum un lac și la aprecierea meniurilor all inclusive ce contribuiau vizibil la creșterea mea în greutate. Numai că veni și ceasul rău, pisica neagră, cum zicea bunica când făceam o boroboacă în copilărie. Soția mea și-a dorit cu ardoare o experiență de scufundare în apele Mării Roșii, de parcă nu avea altă

treabă, decât să facă pe sirena. Și de aici a început nebunia care mi-a întors viața cu susul în jos.

Zis și făcut. La ora indicată de organizatorii expediției am fost transportați cu o mașină a hotelului până la un port de unde ne-a preluat un vaporăș care ne-a dus până la Reciful Gordon. Și cu adevărat acea Scuba Diving a fost extraordinară, ne-a lăsat amintiri de neuitat. Am văzut epava vasului Loullia, o fregată din Panama acoperită de cochilii numeroase, că abia i se mai distingea conturul maiestuos. Am admirat o mulțime de ființe subacvatice, ca de pildă calcanii cu pete albastre, peștii-flaut, peștii-înger, peștii-flutură și peștii-papagal sau nelipsitele pisici de mare. Din când în când apăreau și firoșii rechini care ne băgau în sperieți cu prezența lor intempestivă. Aceștia din urmă nu păreau a fi periculoși pentru scafandrii de ocazie ca noi, aveau alte preocupări destul de pașnice.

Nevastă-mea înota ca o fiică a lui Neptun, unduindu-se în adâncuri și plutind printre plantele colorate, iar eu nu eram cu nimic mai prejos, deși greutatea crescută a corpului meu ar fi trebuit să mă împiedice întrucâtva. De fapt, semănam mai mult cu un burete uriaș de mare, după luptele biruitoare pe care le dădusem pe la restaurantele cu mâncăruri nemai-pomenite.

Doar că traseul meu sinuos se curmă brusc, de parcă cineva voia cu tot dinadinsul să-i pună capăt. La un moment dat, m-a acaparat o forță nevăzută ce m-a atras cu putere spre fundul apei. Nu puteam să mă opun

nicicum, era ceva mai presus de mine. Devenisem un spectator al mișcărilor mele pe care nu le controlam. M-am apropiat, ca vrăjit, de covorul de nisip și am început să răscolesc cu febrilitate în el, căutând ceva, nu aveam habar despre ce putea fi vorba. Brusc am dat de un obiect dur și l-am scos la suprafață, realizând că era o amforă frumoasă, cu inscripții minunate în arabă.

Credeam atunci că am descoperit o comoară prețioasă și că voi primi o recompensă binemeritată pentru asta. Voiam să o păstrez doar pentru o zi, să mă bucur de posesia ei, după care s-o predau autorităților, așa cum trebuie să facă orice cetățean civilizată ce se ferește de încurcături. Ne-am întors la hotel și am urcat în cameră, grăbiți să aflăm secretul conținutului aceluia vas. Și eu și soția mea ne uitam la recipient cu ochi pofcioși și gândul ne era doar la diamante strălucitoare și monezi de aur care zornăiau în mintea noastră. Trăisem până atunci ca în poveștile din „O mie și una de nopți” și acum ne imaginam că am dat peste comoara lui Ali Baba. Numai că din păcate, după ce am reușit să-i scoatem capacul și am întors-o cu susul în jos, din ea au căzut doar niște foi de hârtie făcute sul. M-am uitat pe ele și am constatat că sunt paginile unui jurnal scris în engleză ale unor copile-djinn. Nu prezentau interes, deoarece la acel moment credeam că totul e o păcăleală și nimic mai mult, vreo farsă făcută de cineva care se ținuse de șotii.

S-a terminat și vacanța și a trebuit să mergem acasă, unde am aruncat hârtiile într-un sertar. Numai că

în timpul nopții mi-au apărut în vis fetițele neobișnuite care mi-au poruncit să scriu despre viața lor. Și credeți-mă că nu vă mint, erau foarte autoritare, își doreau cu tot dinadinsul să le fac pe plac. Însă eu nu puteam să spun ca ele, „ascult și mă supun!”, cum am citit prin basme. Am bănuit că toată tărașenia era doar un produs al imaginației mele și nu am îndeplinit ordinul, iar asta a fost cauza necazurilor ce au urmat.

A doua zi nu am mai putut vorbi, în loc de cuvinte scoteam doar lătrături, căpătasem apucăturile unei potăi puricoase. Măcar de aș fi avut deprinderile unui câine de rasă, dar așa, un maidanez murdar, cu blana prăfuită? Chiar miroseam a animal care trăiește în stradă. Am luat o poziție de patruped și am pornit să mă scarpin, viguros, de puricii pe care-i dobândisem din belșug. Corpul meu canin adăpostea o colonie de insecte avide după sânge, niște mici vampiri dezgustători. Iar atunci când nevastă-mea m-a chemat la masă, am alergat bucuros spre ...blidul lui Lassie, cățelușa noastră.

Prin comportamentul meu neobișnuit mi-am îngrozit consoarta. Aceasta a pus mâna pe telefon, să sune la salvare, dar s-a oprit, căci despre ce simptom al afecțiunii mele putea să relateze, că lătram? Cu siguranță nu ar fi luat-o nimeni în serios, ar fi zis că face o glumă proastă. Așa că m-a urmărit cu sufletul la gură cum mănânc cu lăcomie hrană uscată pentru câini, cum lipăi din apa animalului nostru de companie, cum latru pe geam la pisicile ce alergau afară și cum mă joc cu o mingiuță pe care i-o duceam ei pentru aport. Mă

duceam la nevastă și mă frecam de piciorul ei, cerșind o mângâiere, dar aceasta, nerecunoscătoare pentru afecțiunea ce i-o arătam, mă gonea de lângă ea, scârbită întru totul. În final am adormit pe preșul lui Lassie care nu înțelegea de ce stăpânul ei i-a halit mâncarea și i-a luat locul de culcare, când avea ditamai patul său în dormitor.

La un moment dat, m-am trezit și am realizat că mi-am revenit, acum puteam vorbi normal, ca orice om obișnuit. Am tușit scurt, ca pentru a-mi drege glasul, și am pornit să dau niscaiva explicații care păreau a fi destul de răsuflăte.

– Iartă-mă dacă te-am speriat, draga mea, i-am spus soției. Am în proiect să scriu o carte despre animale și am vrut să mă pun în pielea lor, să le experimentez comportamentul. O să mă revanșez cumva, o să te scot în weekend la restaurantul care-ți place ție.

– Mi-e frică că acolo vei cere să-ți aducă un os să-l rozi! s-a stropșit ea. Să nu se mai repete, că te trimit direct la balamuc! M-ai speriat de moarte cu apucăturile tale de dulău!

– Promit să mă fac băiat cuminte și nu-mi vei mai putea reproșa nimic!

Credeam că totul se va termina aici, dar ți-ai găsit, nu se întâmplă toate cum vrei tu sau mai bine zis, socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg. În noaptea următoare mi-au apărut din nou în vis micuțele-djinn. Păreau a fi supărate pe mine, că nu le ascultasem, că dacă aș fi făcut-o, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Văd că nu ai de gând să descrii minunata Lume a Djinnilor, a zis una dintre ele. Să știi că noi putem transforma oamenii în animale, după cum avem chef. Însă după cum ai observat, nu am făcut acest lucru, ți-ai păstrat înfățișarea umană, dar ți-am transmis comportamentul unui patruped. Până nu te vei apuca de cartea despre noi, vei continua să te porți în fiecare zi precum un nou animal.

– Te vei distra pe cinste, a completat și sora ei. Sunt multe specii pe pământ, le vei cunoaște pe toate.

Dimineața zburam și cârâiam prin casă, eram un pescăruș sadea. Mă loveam cu putere de ziduri, dorind să ies afară, să mă pierd în înaltul cerului. Deschideam pliscul, adică gura, și ciuguleam preșurile de pe hol, întorcându-le pe ambele fețe. Mă aruncam în cada goală din baie, de parcă ar fi fost plină cu apă, și căutam vreun pește gras pe care să-l înhaț. Ba la un moment dat, am deschis larg fereastra și m-am urcat pe pervazul ei, mândru, nevoie mare. Și culmea, glasul uman mi-a revenit doar pentru câteva minute, timp în care nu am vorbit, ci am lălăit cu frenezie o melodie celebră despre credința că pot zbura, că doar trebuie să-mi întind aripile și gata, mă ridic în văzduh ca o pasăre adevărată.

Săraca de nevastă-mea își făcea semnul crucii și scuipa în sân, așa năzdrăvănie nu mai văzuse niciodată. Însă biata de ea nu avea cum să mă oprească din elanul meu păsăresc. Iar eu, cel fără de minte, mi-am desfăcut aripile, pardon, am întins mâinile. După cum am menționat, pentru câteva clipe mi-a revenit glasul uman

doar să cânt melodia „Cred că pot să zbor¹”, urlând în gura mare că aş putea atinge cerul, avântându-mă spre el. Pe urmă, am sărit în gol. Noroc că sufrageria casei se află la parter și nu la etajul întâi, că nu știu cum s-ar fi terminat toată povestea. Așa, m-am ales doar cu o căzătură zdravană pe alee și cu un cucui enorm la scăfârlie.

– Iartă-mă dacă te-am speriat din nou, am bâiguit atunci când mi-a revenit vorbirea. Nu-ți poți închipui ce am pățimit de data aceasta, chiar mă doare gâtul de la atâta cârâială, nu e ușor să imiți o zburătoare de la malul mării.

– Te-am pus eu să te protestezi în halul acesta? Cred că ai probleme mari la mansardă, e cazul să consulți un doctor psihiatru, să nu se agraveze și mai mult boala ta. Ai idee cum te-ai comportat prin casă? Mai lipsea să lași niște găinațuri pe podele, în rest le-ai făcut pe toate.

– O să mă programez la un medic, ai cuvântul meu de onoare. Trebuie să existe un tratament adecvat pentru afecțiunea mea și mă voi vindeca cât ai zice pește.

Și iar am făcut greșeala să cred că momentele acestea penibile nu se vor mai repeta. Dar nu puteam să scap eu așa de ușor. Fetițele-djinn m-au vizitat din nou în somnul meu cel agitat, furioase peste poate. Se roteau amenințătoare în jurul meu, de simțeam cum mă apucă amețea.

¹ Este vorba despre cântecul „Cred că pot să zbor” interpretat de Robert Sylvester Kelly (n.a.)

– Ești încăpățânat ca un catâr! mi-a aruncat una dintre ele. Să știi că o putem ține așa până la sfârșitul zilelor tale! Să vedem dacă vei reuși să te pui cu noi, niște ființe fermecate născute din dogoarea focului.

– Ne mai gândim ce vrajă să-ți transmitem, a adăugat cealaltă. De pildă, să-ți poruncim să nechezi ca un armăsar și să tropăi pe stradă, printre mașini, lăsând prin magie în urma ta câte o balegă puturoasă. Să mănânci doar fân și iarbă și să te aperi de muștele care bătăie pe tine cu o coadă răpciugoasă pe care ți-o vom atașa printr-o magie. Te vei înhăma la o căruță hodorogită și vei trage cu spor la ea, toată ziua. Iar din când în când, vei simți un bici invizibil pe spinare, să devii mai zglobiu.

– Nu ar fi mai bine să-l forțăm să orăcăie ca o broască? a pufnit în răs cealaltă. Să mănânce omizi și insecte, prinzându-le cu limba? Ori să țopăie și să se ascundă după bolovani din grădină? Ar fi foarte amuzant!

– Eu i-aș transmite un miros de sconcs, să nu se poată apropia nimeni de el.

– Mai degrabă l-aș pune să chirăie ca o maimuță și să se urce prin copaci, sărind din creangă în creangă.

– Până mâine ne hotărâm noi cumva. O să ne oprim aici cu șirul propunerilor și vom merge la culcare, să avem destulă energie și să-i facem o vrajă de pomină. Noaptea e un sfetnic bun, cum zic oamenii cu atâta înțelepciune.